

(Стратфор, 8. 5. 2013)

Неко осећа симпатије према председнику САД Бараку Обами. Било шта да учини у Сирији, он је осуђен на пропаст. Да је интервенисао пре годину дана, као што су многи аналитичари захтевали, он би сада можда био усред блата с још више аналитичара који су љути на њега и његов рејтинг би био далеко нижи него што јесте. Уколико он сада интервенише, резултати би могли бити чак и гори. Новинари често захтевају акцију ради акције саме и чини се да су несвесни тога да многи међународни проблеми немају решења, с обзиром на ограниченост моћи Сједињених Држава. САД могу да сруше режиме, али не могу чак ни да скромно преуреде друштво осим уколико се можда не обавезу на степен утрошка времена и средстава као што су учиниле у послератној Немачкој или Јапану.

Заиста, Обама има тегобну калкулацију: уколико интервенишем, коју групу да наоружам? Да ли сам ја сигуран да оружје неће пасти у погрешне руке? Да ли сам сигуран да ће група или групе које подржим заиста бити прихватљиве за Запад, и чак уколико буду прихватљиве, да ли ће остати на снази у Дамаску гледано дугорочно? И између осталог, шта уколико рушење сиријског лидера Башара ал-Асада путем успостављања зоне забране летења неће водити до још већег хаоса и стога довести до још горе ситуације по питању људских права? Да ли заиста желим сав тај хаос? И чак уколико успем у свему томе, да ли желим да посветим свој читав други мандат Сирији? Зато што ће можда захтевати још веће војно ангажовање.

У бившој Југославији током деведесетих интервенција није испровоцирала друге силе у региону као што је Русија, зато што је Русија у првој декади након хладног рата била слаба и хаотична држава која није била у могућности да пројектује свој уобичајени историјски интерес на Балкану. Али интервенција у Сирији би могла да укључи САД у рат са ојачаном Русијом и Ираном.

У свету кога воде медији одржати моћ је истински незахвално. Боравак секретара одбране Чака Хејгела у кабинету биће одређен са три ствари: повлачење из Авганистана, озбиљна редукација буџета одбране и одговори на било које прекоморске

Нема добрих опција за америчку спољну политику

Пише: Роберт Каплан
понедељак, 20 мај 2013 13:35

опасности које искрсну. Не постоји добар начин да се постигну прва два задатка, а трећи је обично присутан у истој врсти ужасних избора са којима се сада администрација суочава у Сирији. Државни секретар Џон Кери укључен је у преговоре са Ираном и Авганистаном и са Израелом око палестинских територија, не зато што он то неизбежно жели, већ зато што мора. Било шта мање би означило абдицирање америчке одговорности као велике силе. И ипак шансе за успех у свим овим случајевима су веома мале.

Преовлађујућа тема овде је да медији претпостављају да амерички кројачи политике имају значајну контролу над догађајима преко мора иако истински они имају веома мало контроле. Сложена и збркана реалност рата и политике у Сирији, Ирану и Авганистану – ускраћеност бомбардовања морнаричком авијацијом или присуства на десетине хиљада пари чизама на тлу – вероватно неће бити кључно обликована од стране америчких званичника.

Током хладног рата, када је хаос био релативно ограничен и већински део света подељен у два идеолошка тора, било је макар могуће формулисати креативне дипломатске стратегије путем механичких манипулација ове или оне земље или групе земаља. Али у свету слабих и фрагментираних демократија, значајне анархије и анемичних савезничких система много је теже манипулисати с реалношћу. Не постоји ноћни чувар. Нико нема контролу, чак су и медији немилосрднији него раније. (Заиста, да ли неко може да замисли да у данашњој медијској клими Хенри Кисинџер или Џејмс Бејкер конструктивно и строго изврше притисак на Израел као што су некада чинили?)

Нема добрих опција за америчку спољну политику

Пише: Роберт Каплан
понедељак, 20 мај 2013 13:35

